

VÖRÖS ISTVÁN

A változás markából

*Van okunk sírni, de elfordultam az okozattól,
és kibámultam az ablakon
a Hármashatár-hegyre. A van,
a volt és a lesz országok,
felosztják koponyánkat,*

*a szíven, mint a földosztó
parasztok, vitatkoznak.
Jönnek ekével, boronával.
Vetni, aratni akarnak,
változik minden és*

*mi a változás markából
kikapjuk az állandót,
mint ló a kockacukrot.
Élvezettel elropogtatja.*

*Ütemesen hessegeti a
legyeket magáról. Aratni
akarnak, jönnek kaszával,*

*micsoda elavult népség.
Mért van a nejlonszatyrukban*

embercsont, rádiótelefon?

Emeletek az időben

*Vizsgáld meg az apát, gyógyítsd
meg a fiát. Testünkben
nem vagyunk egyedül.
A bizonyosság, hogy nem lehet
semmi baj, tévedés, de
szét kell hordani, mint
rossz hírt a rossz barát.
Valami biztonságérzés
kell alánk, valami
bizonytalanság fölénk
– vagy fordítva? Egy
magasból csüngő korlátba
kapaszkodunk. Az ég puha
mint a vízagy, kár, hogy
nem arra fogunk
zubanni. Vizsgálj meg
engem, gyógyítsd meg
az apám! Belőlem
tudod, ott mi történik,
mint lábnyomból a vadász,
hogy vaddisznó ment-e arra
vagy őz. És mikor. És, hogy
mit gondolt. Persze, azt
is tudja. Egy őz gondolatai.
Erdei illatok. Fűcsomók.
Leskelődő ember. Valami
biztonságérzés kell, hogy
legelni kezdjen. Mint
a fogorvos, behajol
a szájába a fű. Neki el
kell érnie a dolgok
gyökeréig.*

Kockavetés

Ül egy betonkockára vetve.
Mintha ő maga lenne
a kocka, és léte a hat
szám. Véletlen, hogy
Isten idevetette?
Meglepetés nem látszik
az arcán. Ül, körötte
vasúti sínek, pár
nejlonzacskó, tavaszi fű.
A foga ritkás. Együgyűnek
lenni se könnyű. Néz
a végtelenbe. De ott
egy betonkerítés. Ne
lenne inkább odavetve.
Ne vinne arra a vonat.
Ne látnám, hogy ott ül.
Ne képzelnék neki lehetséges
arcokat. Ne lenne száraz-
földi hal. Alatta a földben
víz szivárog. Ott patkányok
laktak tavaly. A kocka
pördül. A hatos jön
ki? Vagy az egyes?
3! Az nem a halált jelenti.
Valamit, amin nem
illik nevetni, de innen
van a síráson. Mint szurok,
ami narancssárga, a hiány helye
a raktárban, a polcon régi
cukorspárga, tekeredik,
nem is látja, hol
az eleje és hol a vége.
Olyan volt ő, Isten ahogy
odadobta, mint egy üres

*dobókocka, a pontjait el-
hullatta. Nem is
látott? Vagy a szeme
fehérje volt fekete?
Továbbragadott a vonat,
ha keresem, látok
olyat, ott ülnek mindegyik
kockán. Mind a mértanban,
a maga posztján.
Nincsenek is emberek,
egy kölyökördög mond
ilyet. Szárnya van már,
nincs patája. Fölötte
denevér lebeg. De nem
hull árnyék a bórszárnyra,
semmi a semmi helyét
ki nem vájja. Be se tömi,
át se vágja. Nem hord bele
madártojást. Nem ismeri
ott a járást.
Nem nyit utat, nem bont falat.
Nem vet fogat, sőt sem arat.
Hiába szól a hegedű,
semmi a semmiből
nem jön elő. De nincs is ott.
Csak a kocka. Mert valaki
áthozatta. Ring a lámpa
szürke fényben. Hogy
hová lett ő, nem értem.*